

Письменник і кіносценарист із США Брет Істон Елліс, який колись назвав себе «представником найбільш песимістичного й іронічного покоління, що будь-коли блукало по землі», здобув найскандальнішої слави 1991 року з виходом роману «Американський психопат». Ця книжка, «одягнена у "Валентіно" та залита кров'ю», стала справжнім шоком для читачів доінтернетної епохи, бо навіть її чорний гумор і метафорична сатира приголомшували менше за відверті сцени сексу й насильства. Проте саме ця вичерпна детальна жорстокість, на думку літературних критиків, і зробила історію Патріка Бейтмена — успішного молодого ділка з Волл-стрит — бестселером і культурним спробним каменем нової епохи. Іронічна та сатирична культова екранізація «Американського психопата» 2000 року режисерки Мері Геррон за участі зірок Голлівуду Крістіана Бейла, Віллема Дефо, Різ Візерспун і Джареда Лето по-новому зазвучала в Америці, яка докорінно змінилася після трагедії 9/11.

Високоморальний, толерантний і вкрай задоволений життям «простий хлопець» з візитівкою кольору слонової кістки, в одязі від брендів «Статус», «Успіх», «Досконалість», «Упевненість» — «Упевненість, що світ стане кращим без деяких людей»... Життя Патріка Бейтмена — круговерть ресторанів, нічних клубів та тренажерних залів Мангеттена, і єдине, що давало йому наснагу, — Болівійський Живильний Порошок на платиновій «Америкен експрес». Стіни його ідеальної оселі просякли кров'ю та смородом, бо для Патріка Бейтмена ніч — це час полювання на адреналін. А світанок схожий на оптичну ілюзію... Те, що видається двома роками його життя, починається на тлі рекламних плакатів зі «Знедоленими» й Дональдом Трампом, щоб завершитися «Тригрошовою оперою»...

[www.bookclub.ua](http://www.bookclub.ua)

ISBN 978-617-12-1638-9



9 786171 121638 9

БРЕТ  
ІСТОН  
ЕЛЛІС

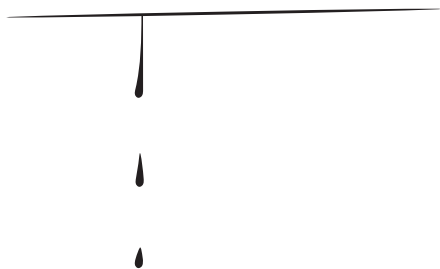
АМЕРИКАНСЬКИЙ ПСИХОПАТ



# АМЕРИКАНСЬКИЙ ПСИХОПАТ

БРЕТ  
ІСТОН  
ЕЛЛІС





# AMERICAN PSYCHO

---

BRET  
EASTON  
ELLIS

a novel

# АМЕРИКАНСЬКИЙ ПСИХОПАТ

---

БРЕТ  
ІСТОН  
ЕЛЛІС

роман

ХАРКІВ **КЛУБ**  
2016  СІМЕЙНОГО  
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)  
ББК 84(7Спо)  
Е47

Жодну з частин цього видання  
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі  
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:  
Ellis B. E. *American Psycho : A Novel* / Bret Easton Ellis. —  
New York : Vintage Books, 1991. — 399 p.

Переклад з англійської *Олени Оксеніч*

*Обережно! Ненормативна лексика!*

Дизайнер обкладинки *Євген Спіжовий*

ISBN 978-617-12-1638-9 (укр.)  
ISBN 978-0-679-73577-9 (англ.)

© Bret Easton Ellis, 1991  
© Hemiro Ltd, видання українською мовою, 2016  
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2016

Ця книжка є художнім твором. Усі персонажі, події та діалоги, за винятком побіжних посилань на громадських діячів, продукцію чи послуги, вигадані, не мають стосунку до живих людей або наміру засуджувати продукцію чи послуги будь-якої компанії.

Присвячується Брюсу Тейлору

И автор записок и самые «Записки», разумеется, вымышлены. Тем не менее такие лица, как сочинитель таких записок, не только могут, но даже должны существовать в нашем обществе, взяв в соображение те обстоятельства, при которых вообще складывалось наше общество. Я хотел вывести перед лицо публики, повиднее обыкновенного, один из характеров протекшего недавнего времени. Это — один из представителей еще доживающего поколения. В этом отрывке, озаглавленном «Подполье», это лицо рекомендует самого себя, свой взгляд, и как бы хочет выяснить те причины, по которым оно явилось и должно было явиться в нашей среде. В следующем отрывке придут уже настоящие «записки» этого лица о некоторых событиях его жизни.

*Федір Достоевський. Записки з підпілля*

Люди часто помиляються, гадаючи, що вихованість свідчить лише про щось хороше. Чимало варіантів поведінки можуть реалізуватися у рамках пристойності. Ось що таке цивілізація — поводитися ввічливо, без протистояння. Однією з наших помилок є і натуралізм шістдесятих у стилі Русса, коли люди ставили питання: «Чому не можна просто говорити те, що думаєш?» Цивілізація мусить ставити певні обмеження. Якби ми слухались кожного, ми б повбивали один одного.

*Міс Гарні Манери (Джудіт Мартін)*

І коли все зруйнувалося —  
Всім було байдуже.

*Токінг Гедз*



## Перше квітня

---

«Залиш надію всяк, хто сюди входить». Ці слова поспіхом виведені криваво-червоною фарбою на стіні банку «Кемікел» на розі Одинадцятої та Першої; літери великі, помітні навіть із заднього сидіння таксі, що непевними ривками суне вперед у потоці машин з Волл-стрит. Щойно Тімоті Прайс помічає їх, автобус з рекламою «Знедолених» зупиняється, затуляючи краєвид, однак двадцятишестирічному Прайсу, котрий працює на компанію «Пірс та Пірс», байдуже: він обіцяє водієві п'ять доларів, якщо той увімкне радіо голосніше, бо на хвилі WYNN<sup>1</sup> грає «Будь моєю крихіткою»<sup>2</sup>, і темношкірий водій, вочевидь, не американець, слухає його.

— Я винахідливий, — говорить Прайс. — Я креативний, молодий, непедаантичний, високомотивований та висококваліфікований. По суті, я кажу, що суспільство *не* може собі дозволити втратити мене. Я — його *актив*.

Прайс заспокоюється, продовжує дивитись у брудне вікно таксі, ймовірно — на слово «страх» у червоному графіті на стіні «Макдональдса» на розі Четвертої та Сьомої.

---

<sup>1</sup> WYNN-FM — радіостанція, що спеціалізується переважно на хіп-хопі, репі, електронній музиці. (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено інаше.)

<sup>2</sup> «Be My Baby» — пісня гурту «The Ronettes» 1963 року. Потрапила до списку 500 найкращих пісень усіх часів за версією журналу «Rolling Stone». (Прим. ред.)

— Тобто факт лишається фактом — всім начхати на роботу, всі ненавидять свою роботу, *я* ненавиджу свою роботу, *ти* сказав, що ненавидиш свою. Що мені робити? Повернутися до Лос-Анджелеса? Це *не* варіант. Я перевівся з Каліфорнійського університету до Стенфорду не для того, щоб із цим миритися. Та невже я *один* вважаю, що ми недостатньо заробляємо?

Немовби в кіно, з'являється другий автобус, і слово знову затуляє реклама «Знедолених». Автобус справді інший, бо хтось написав «лесбійка» через все обличчя Епоніни.

Тім вигукує:

— У мене тут кооператив, квартира у *Гемптонсі*<sup>1</sup>, заради Бога!

— Батьків, друже. Це квартира твоїх батьків.

— Я *викуплю* її у них. Та зроби ж, бля, голосніше! — гаркає він на водія мимоглядно, «Кристалз»<sup>2</sup> досі реве з динаміків.

— Голосніше не вийде, — здається, каже таксист.

Тімоті не зважає на нього і роздратовано провадить далі:

— Я б лишився в цьому місті, якби вони встановили в таксі магнітоли «Блаупункт». З динаміками ODMIII чи ORCII... — Його голос стає м'якшим. — Чи одними, чи іншими. Це круто, друже, дуже круто.

Жаліючись далі, він знімає з шиї дорогий на вигляд плеєр:

— Чесно, ненавиджу жалітись — на сміття, бруд, хвороби, на те, яке огидне насправді це місто, бо *ти* знаєш і я знаю, що це — *свинарник*...

Говорячи, він відчиняє новенький дипломат «Тумі» з телячої шкіри, придбаний у «Д. Ф. Сандерз», вкладає вокмен

<sup>1</sup> Група невеликих поселень на березі Атлантичного океану неподалік Нью-Йорка, де мешкають та відпочивають чимало багатих та знаменитих людей.

<sup>2</sup> «The Crystals» — американська жіноча вокальна група з Нью-Йорка, надзвичайно популярна в 1960-ті роки.

поряд із складаним стільниковим телефоном «Іза» від «Панасонік», не більшим за гаманець (раніше у нього був мобільний «9000 Порта» від «НЕК»), й дістає свіжу газету.

— В одному примірнику — лише *одному*, — нумо подивимось... Задушені моделі, скинуті з дахів немовлята, вбиті у підземці діти, мітинг комуністів, вбивство боса мафії, нацисти... — Він збуджено гортає сторінки. — Бейсболісти, хворі на СНІД, ще мафіозне лайно, затори, безпритульні, різні маніяки, педики дохнуть на вулицях, наче мухи, сурогатні матері, скасування якоїсь мильної опери, діти вдерлись до зоопарку, щоб катувати та підпалювати тварин живцем, ще нацисти... І фішка в тому, що це все тут, у цьому місті, а не деінде, ця гидота. Стоп, чекай — ще нацисти, затор, затор, діти-дилери, діти з чорного ринку, діти зі СНІДом, діти-наркомани, будівля падає на дитину, дитина-маніяк, затор, обвалився міст...

Він зупиняється, глибоко вдихає і тихо каже, дивлячись на жebraка на розі Другої та П'ятої:

— Двадцять четвертий за сьогодні. Я веду облік. — І запитує, не відводячи погляду: — Чому ти не носиш темно-синій шерстяний піджак з сірими штанами?

Прайс вдягнений у костюм з шерсті та шовку на шість гудзиків від «Ерменегільдо Зенья», бавовняну сорочку з французькими манжетами від «Айк Бехар», шовкову краватку від «Ральф Лорен» та шкіряні модельні черевики від «Фрателлі Росетті». Його очі прикуті до «Пост». Там — доволі цікава історія про двох людей, які зникли з вечірки на яхті однієї нью-йоркської майже знаменитості, поки човен кружляв навколо острова. Єдині докази — бризки крові та три розбитих келихи для шампанського. Підозрюють, що це було вбивство, і поліція вважає, з огляду на характерні подряпини та зарубки на палубі, що у злочинця, можливо, був мачете. Тіл не знайшли. Підозрюваних немає. Прайс почав просторікувати за обідом, продовжив за партією

в сквош<sup>1</sup>, не спинився і за випивкою «У Гаррі», де після трьох порцій розведеного віскі повів уже цікавішу розмову про рахунки Фішера, якими керує Пол Овен. Прайса не вгамувати.

— Хвороби! — вигукує він, його обличчя болісно напружене. — Побутує така теорія, якщо можна підхопити вірус СНІДу через *секс з інфікованою* людиною, то підхопити можна *будь-що*, вірус це чи ні, — Альцгеймера, м'язову дистрофію, гемофілію, лейкемію, анорексію, діабет, рак, розсіяний склероз, муковісцидоз, церебральний параліч, дислексію. Заради Бога — можна захворіти на дислексію через *потрапушки*...

— Я не впевнений, але дислексія, здається, не вірус.

— Хтозна? Вони не знають. Це ще треба довести.

Чорні набурмосені голуби на тротуарі б'ються за крихти від хот-догів перед кіоском «Грейз Папая», трансвестити ліниво спостерігають за ними; поліційна машина тихо їде не в той бік по вулиці з одностороннім рухом; небо низьке й сіре, і в таксі, що зупинилось навпроти, сидить хлопець, дуже схожий на Луїса Керрузера. Він — зачесане назад волосся, підтяжки, окуляри в роговій оправі — привітно махає Тімоті, а коли Тімоті не відповідає, то розуміє, що помилився, і повертається до свого примірника газети «Ю-ес-ей тудей». До тротуару схилилась огидна безпритульна стара, вона ляскає батогом біля голубів, однак вони не зважають на неї та продовжують дзьобати крихти від хот-догів і зголодніло битись за них, поки поліційна машина зникає в підземному паркінгу.

— Але потім, коли ти вже дійшов до того, щоб цілком і повністю прийняти те, що коїться навколо; коли твоє

---

<sup>1</sup> Ігровий ракетковий вид спорту в закритому приміщенні. Назва гри пов'язана з використанням у ній відносно м'якого порожнистого м'яча діаметром близько 40 мм, а її прабатьком вважається гра в ракетки. (Прим. ред.)

тіло якимось чином *налаштовується* на це божевілля і ти вже майже там, де все має свій сенс, щось клацає і ми маємо якусь чортову божевільну негритянку, яка насправді *хоче* — послухай мене, Бейтмене, — *хоче* бути на вулиці, на *цих* вулицях, розумієш, *саме цих*, — він показує рукою. — І у нас є мер, який не слухає її, який не дозволить цій *сучці* йти своїм шляхом, Боже правий, не *дозволить* чортовій сучці *замерзнути* до смерті, витягне її з нею самою створених злиднів, і ось ми знову там, звідки починали, збентежені та обдурені... Двадцять чотири, ні, двадцять п'ять... Хто буде в Евелін? Чекай, я вгадаю. — Прайс піднімає руку з бездоганим манікюром. — Ешлі, Кортні, Мелдвін, Марина, Чарльз — поки все правильно? Може, один з «митців», друзів Евелін, з того Богом забутого Іст-Віліджу<sup>1</sup>. Ти знаєш таких, вони можуть спитати Евелін, чи є в неї *сухе біле шардоне*...

Він ляскає по чолу, заплющує очі й бурмоче, зціпивши зуби:

— Я кидаю Мередіт, йду від неї. Вона постійно вимагає, щоб я її любив. З мене годі. Чому я одразу не зрозумів, що вона — типова ведуча телевікторини?.. Двадцять шість, двадцять сім... Я кажу їй, що я — чутлива людина. Розповів, як мене вразила аварія «Челенджера»<sup>2</sup>, — то чого ще їй треба? Я людина високоморальна, толерантна, вкрай задоволена своїм життям, з оптимізмом дивлюсь у майбутнє — як і ти, либонь?

— Звісно, але...

— А від неї отримую лише *лайно*... Двадцять вісім, двадцять дев'ять, чорт забирай, тут ціле *гніздо* волоцюг. Кажу тобі...

<sup>1</sup> Історично богемний район Нью-Йорка.

<sup>2</sup> Катастрофа шатла «Челенджер» («Challenger») відбулася 28 січня 1986 року, коли космічний корабель вибухнув на 73-й секунді польоту. Це призвело до загибелі всіх семи членів екіпажу. (Прим. ред.)

Він зупиняється раптово, наче спустошився, відвертається від чергової реклами «Знедолених» і, згадавши про щось важливе, питає:

— Ти читав про того ведучого телепередачі? Він убив двох підлітків. Педик збочений. Сміх та й годі.

Прайс чекає на реакцію. Її немає. Раптом: Верхній Вест-Сайд.

Він каже таксисту зупинити на розі Вісімдесят першої та Ріверсайд, бо ця вулиця йде не туди.

— Не треба об'їжджати... — починає Прайс.

— То, може, я об'їду, — говорить таксист.

— Не переймайтесь. — І навіть не відвертаючись, без посмішки, крізь зціплені зуби: — Вайло чортове.

Водій зупиняється. Два таксі за цією машиною сигналять та їдуть далі.

— Може, взяти квітів?

— Не. Чорт, це ж *ти* з нею спиш, Бейтмене. Чого це *ми* мусимо нести *Евелін* квіти? Мені потрібна решта з п'ятдесяти, — попереджує він водія, скоса дивлячись на червоні цифри на лічильнику. — Прокляття. Це стероїди. Вибач за різкість.

— Я думав, ти перестав їх приймати.

— У мене з'явилися прищі на руках та ногах, ультрафіолетові ванни не допомагали, тож я почав ходити замість цього в солярій і позбувся їх. Боже, Бейтмене, ти б бачив, який *рельєфний* у мене живіт. Ідеальний, підкачаний... — говорить він дивним, відстороненим тоном, чекаючи на решту від таксиста. — Рельєфний.

Прайс не лишає таксисту чайових, однак той все одно широко вдячний.

— Бувай, Шломо, — підморгує йому Прайс. — Чорт забирай, прокляття, — каже Прайс, відчиняючи дверцята. Виходячи з машини, він помічає на вулиці жебрака. — *Тридцять*, джекпот.

Волоцюга вбраний у дивний, масний брудно-зелений комбінезон, неголений, немите волосся зализане назад, і Прайс жартома притримує для нього дверцята таксі. Збентежений безхатченко щось белькоче, присоромлено дивлячись собі під ноги, і простягає до нас пластиковий стаканчик з-під кави.

— Гадаю, в таксі він не хоче, — пирхає Прайс, грюкаючи дверцятами. — Спитай у нього, чи приймає він картку «Америкен експрес».

— «АмЕкс» приймаєш?

Жебрак схвально киває та повільно відходить, човгаючи.

На вулиці холодно як на квітень, і Прайс швидко прямує до будинку Евелін, вимахуючи своїм шкіряним дипломатом та насвистуючи «Якби я був багатієм», його дихання перетворюється на хмарки пари. Назустріч, з іншого боку, йде чоловік з зачесаним назад волоссям та окулярами в роговій оправі, вдягнений у бежевий двобортний костюм від «Черруті 1881» з шерсті та габардину, з таким самим шкіряним дипломатом «Тумі» від «Д. Ф. Сандерз», як у Прайса, і Тімоті вголос питає:

— Це що, Віктор Павелл? Не може бути.

Чоловік проходить під флуоресцентним ліхтарем, стурбований вираз його обличчя одразу змінює непевна посмішка, коли він дивиться на Прайса так, ніби вони знайомі, однак майже одразу він розуміє, що не знає Прайса, і Прайс так само розуміє, що це не Віктор Павелл, і чоловік іде далі.

— Дякувати Богу, — бурмоче Прайс, підходячи до дому Евелін.

— Дуже схожий.

— Павелл і вечеря в Евелін? Вони сходяться, як пейслі та шотландка. — Він замислюється. — Ні, як білі шкарпетки з сірими штанами.

Повільна зміна кадрів, і ось Прайс уже піднімається сходами до будинку, що Евелін купив батько, і буркоче про те,

що забув повернути касети, які минулого вечора взяв напрокат. Він дзвонить у двері. З сусіднього будинку, не зачинивши дверей, виходить жінка — високі підбори, чудовий задок. Прайс проводить її очима, однак, почувши кроки в коридорі, розвертається і обскикує свою краватку від «Версаче», готовий зустріти будь-кого. Відчиняє Кортні в кремовій шовковій блузі та твідовій спідниці кольору іржі від «Кріція» та відкритих шовково-атласних туфлях від «Маноло Бланік».

Я здригаюся й простягаю їй своє чорне вовняне пальто від «Армані», вона бере його, обережно цілуючи повітря біля моєї правої щоки, і повторює те саме з Пірсом, забираючи його «Армані». У вітальні негolosно грає новий диск «Токінг Гедз»<sup>1</sup>.

— Щось запізнюємось, хлопці, — капризно всміхаючись, каже Кортні.

— Гаїтянський таксист-нездара, — бурмоче Прайс, цілуючи повітря біля Кортні у відповідь. — У нас зарезервовані столики? Тільки не кажи, що в «Пастелях» на дев'яту.

Кортні посміхається і вішає наші пальта в шафу в коридорі.

— Сьогодні їмо вдома, любі. Вибачте, я все розумію і намагалась відмовити Евелін, але ми будемо їсти... *суші*.

Тім проходить повз неї через хол до кухні.

— Евелін? *Де* ти, Евелін? — співуче гукає він. — Треба *поговорити*.

— Радий тебе бачити, — кажу я до Кортні. — Маєш чудовий вигляд. Твоє обличчя... просто сяє юністю.

— Ти знаєш, як зачарувати даму, Бейтмене. — Голос Кортні позбавлений сарказму. Фліртуючи, вона питає: — Розповісти Евелін, що ти так вважаєш?

— Ні, — кажу я. — Але бачу, ти б не відмовилася.

---

<sup>1</sup> «Talking Heads» — американський рок-гурт, створений 1975 року. (Прим. ред.)



— Ходімо, — говорить вона, знімаючи мої руки зі своєї талії, кладе долоні мені на плечі й скеровує мене по коридору в напрямку кухні. — Треба рятувати Евелін. Вона вже годину перекладає суші. Намагається викласти твої ініціали, *П* — жовтохвостом і *Б* — тунцем, але їй здається, що тунець надто блідий...

— Як романтично.

— ...а жовтохвоста на *Б* не вистачить, — Кортні набирає повітря. — Так що, здається, вона викладе ініціали Тіма. Ти не проти? — питає вона трохи схвильовано.

Кортні — подружка Луїса Керрузерса.

— Я дуже ревнивий, думаю, краще мені поговорити з Евелін, — кажу я і дозволяю Кортні легенько вштовхнути мене в кухню.

Евелін стоїть біля столу зі світлого дерева, вбрана в кремову шовкову блузу та твідову спідницю кольору іржі від «Кріція» і такі ж відкриті шовково-атласні туфлі, як у Кортні. Довге біляве волосся забране в охайну гульку, вона звертається до мене, не відводячи погляду від овального блюда фірми «Вілтон» з іржостійкої сталі, на якому вона творчо розклала суші.

— О, любий, вибач. Я хотіла піти до того гарненького сальвадорського ресторанчика в Нижньому Іст-Сайді... — Прайс голосно стогне. — Але ми не змогли замовити стюк. Тімоті, *годі стогнати*.

Евелін бере шматочок риби й обережно кладе його на верхню частину блюда, завершуючи щось схоже на велику літеру *Т*. Вона відступає від блюда і пильно вивчає результат.

— Не знаю. Справді, не знаю.

— Я ж казав тобі, щоб тут була «Фінляндія», — буркоче Тім, переглядаючи пляшки в барі, переважно на дві кварти<sup>1</sup>. — У неї ніколи нема «Фінляндії», — каже він, звертаючись до всіх одночасно.

---

<sup>1</sup> 1,89 літра.

— Господи, *Тімоті*. «Абсолют» тебе не влаштує? — запитує Евелін і замислено звертається до Кортні: — Рол Каліфорнія краще розкласти скраєчку блюда?

— Бейтмене, вип'єш? — зітхає Прайс.

— Віскі з льодом, — кажу йому я і раптом думаю: дивно, що Мередіт не запрошено.

— Господи, це *безлад*, — схлипує Евелін. — Присягаюся, зараз я заплачу.

— Суші *чудово* виглядають, — я намагаюсь її заспокоїти.

— Ні, це *безлад*, — голосить вона, — *безлад*.

— Та ні, вони мають *чудовий* вигляд, — кажу я Евелін, а щоб якнайкраще її заспокоїти, беру шматочок камбали, кладу до рота й стогну від насолоди, обіймаючи її ззаду. Навіть примудряюся з повним ротом сказати «смакота».

Евелін грайливо б'є мене по руках, відверто задоволена моєю реакцією, нарешті цілує повітря біля мого обличчя і повертається до Кортні. Прайс передає мені склянку і йде до вітальні, намагаючись зняти щось невидиме з піджака.

— Евелін, у тебе є щітка для одягу?

Я б краще подивився бейсбольний матч, чи потренувався в спортзалі, аніж вечеряв тут, чи сходив би до того сальвадорського ресторану, про який були чудові відгуки в журналах «Нью-Йорк» і «Таймс», однак вечеря в Евелін має одну перевагу — я живу неподалік.

— Не страшно, що соєвий соус не кімнатної температури? — запитує Кортні. — Здається, на одній з тарілок — лід.

Евелін обережно викладає пелюстки блідо-оранжевого імбиру поряд із невеликою порцеляною мисочкою з соєвим соусом.

— Ні, страшно. Патріку, будь хорошим хлопчиком, дістань «Кірін»<sup>1</sup> з холодильника. — Хоча, здається, імбир її втомив, і вона жбурляє його на тарілку. — Облиш, я *сама*.

<sup>1</sup> Японське пиво.

Я все одно йду до холодильника. Похмурий Прайс повертається на кухню і каже:

— Чорт забирай, хто це у вітальні?

Евелін вдає, що не зрозуміла:

— А хто там?

Кортні застережливо:

— Е-ве-лін, ти ж їм *казала*, я сподіваюся?

— Хто там? — раптово злякавшись, питаю я. — Віктор Павелл?

— Ні, не Віктор Павелл, Патріку, — побіжно каже Евелін. — Це мій приятель, художник Сташ. І Ванден, його дівчина.

— Так то була *дівчина*, — каже Прайс. — Іди поглянь, Патріку, — підбурює мене він. — Дайте вгадаю — Іст-Вілдж?

— О, Прайсе, — грайливо промовляє Евелін, відкорковуючи пиво. — Чому б ні? Ванден вчиться в Кемдені, а Сташ живе в Сохо, ось так.

Я виходжу з кухні, йду через їдальню, у якій уже сервіровано стіл, і воскові свічки «Зона» горять у срібних свічниках від «Фортунофф», заходжу до вітальні. Не можу сказати, від кого вбраний Сташ, бо його одяг весь чорний. У Ванден зелені пасма у волоссі. Вона дивиться якийсь кліп хеві-метал по MTV і курить.

— Кхм, — відкашлююся я.

Ванден обережно озирається, здається, вона обдовбана. Сташ не ворушиться.

— Привіт, я Пат Бейтмен, — кажу я, простягаючи руку, і, помітивши своє відображення у дзеркалі на стіні, посміхаюся тому, який чудовий маю вигляд.

Дівчина мовчки стискає мою руку. Сташ починає нюхати свої пальці.

Зміна сцени, і я знову на кухні.

— Викиньте її звідси, — лютує Прайс. — Вона обдовбалась за MTV, а я хочу подивитись чортів репортаж Мак-Ніла та Лерера.

Евелін досі відкупорює пляшки імпортного пива і не-  
уважно каже:

— Треба скоріше все це з'їсти, інакше ми потруїмось.

— У неї зелені пасма у волоссі, — кажу я їм. — *I* вона  
курить.

— Бейтмене, — промовляє Тім, витріщаючись на Евелін.

— Так? — відповідаю я. — Тімоті?

— Ти ідіот.

— Облиш Патріка, — каже Евелін. — Він звичайний хло-  
пець, наш Патрік. Ти ж не ідіот, так, любий?

Здається, Евелін десь не тут, і я йду до бару налити собі ще.

— Звичайний хлопець, — пирхає Тім і киває, потім вираз  
його обличчя змінюється і він знов агресивно питає Евелін,  
чи є в неї щітка для одягу.

Евелін закінчує відтикати японське пиво і просить Корт-  
ні покликати Сташа та Ванден.

— Треба з'їсти це зараз, або ми потруїмось, — шепоче  
вона, повільно оглядаючи кухню, щоб переконатись, що  
нічого не забула.

— Якщо я зможу відірвати їх від нового кліпу «Мега-  
дез»<sup>1</sup>, — каже Кортні, виходячи.

— Нам треба поговорити, — каже Евелін.

— Про що? — підходжу я до неї.

— Не з тобою, — вона вказує на Тіма. — З Прайсом.

Тім зі злістю дивиться на неї. Я мовчу і дивлюсь на його  
склянку.

— Будь хорошим, — каже вона мені, — і постав суші на  
стіл. Темпура в мікрохвильовій печі, sake майже кипить... —  
її голос стає тихішим, коли вона виводить Прайса з кухні.

Мені цікаво, звідки Евелін взяла суші. Тунець, жовто-  
хвіст, макрель, креветки, вугор, навіть *боніто* — все це

---

<sup>1</sup> «Megadeth» — американський треш-метал-гурт, сформований  
1983 року в Лос-Анджелесі.

свіже, з продумано розміщеними на «Вілтонівському» блюді купками васабі та пелюстками імбиру. Але мені навіть подобається те, що я *не* знаю, *ніколи* не дізнаюсь, ніколи не *спитаю*, звідки все це, і суші стоятимуть у центрі скляного столу від «Зона», купленого для Евелін батьком, наче загадкова примара зі Сходу. Ставлячи блюдо на стіл, я ловлю своє відображення на його поверхні. Світло свічок робить мою шкіру темнішою, і я відзначаю, який гарний вигляд має стрижка, яку я зробив у «Гіоз» минулої середи. Я змішую собі ще напій. Мене турбує вміст солі в соєвому соусі.

Вчотирьох ми сидимо за столом і чекаємо на Евелін та Тімоті, які зникли в пошуках щітки для одягу. Я сиджу на чільному місці й великими ковтками п'ю віскі «Джей енд Бі». Ванден сидить навпроти мене і без цікавості гортає богемний папірець з Іст-Вілідж під назвою «Омана»<sup>1</sup>, з великим заголовком «СМЕРТЬ “ДАУНТАУНА”». Шаш насадив на паличку самотній шматочок жовтохвоста, що тепер лежить посеред його тарілки, наче сяюча комаха на шпильці. Час від часу він паличкою пересуває рибу по тарілці, але не дивиться ані на мене, ані на Ванден, ані на Кортні, котра сидить поряд зі мною, потягуючи сливове вино з келиха для шампанського.

Евелін та Тімоті приходять хвилин через двадцять після того, як ми вмостились, Евелін трішки розпашілась. Сідаючи зі мною поруч, Тім дивиться на мене, стискаючи в руці повну склянку, і схиляється, наче збираючись у чомусь зізнатись, але Евелін перебиває його.

— Не сюди, Тімоті, — і шепоче, показуючи на порожній стілець поряд із Ванден: — Хлопчик — дівчинка, хлопчик — дівчинка.

---

<sup>1</sup> «The East Village Other» (EVO) — американська газета андеграунду, заснована наприкінці 1965 року. (Прим. ред.)

## Зміст

---

Перше квітня . . . . .	11
Ранок . . . . .	38
«У Гаррі» . . . . .	46
«Пастелі» . . . . .	58
«Тунель» . . . . .	75
Офіс . . . . .	89
Спортивний клуб . . . . .	94
Побачення . . . . .	97
Хімчистка . . . . .	111
«У Гаррі» . . . . .	118
«Шезлонги» . . . . .	126
Ділова зустріч . . . . .	142
Відеопрокат, потім — «Д'Агостіно» . . . . .	151
Масаж обличчя . . . . .	154
Побачення з Евелін . . . . .	158
Вівторок . . . . .	170
«Дженезис» . . . . .	178
Обід . . . . .	183
Концерт . . . . .	190
Трохи про день четверга . . . . .	197
Клуб «Єль» . . . . .	203
Убивство собаки . . . . .	213
Дівчата . . . . .	220
Покупки . . . . .	232
Різдвяна вечірка . . . . .	236
«У Нелл» . . . . .	261
Пол Овен . . . . .	280
«Пол Сміт» . . . . .	289
День народження, брати . . . . .	292
Обід з Бетані . . . . .	300
Четвер . . . . .	322
Вітні Г'юстон . . . . .	329
Вечера з секретаркою . . . . .	333

Детектив . . . . .	346
Літо . . . . .	362
Дівчата . . . . .	367
Напад педика . . . . .	377
Убивство дитини в зоопарку . . . . .	384
Дівчата . . . . .	388
Шур . . . . .	395
Ще один вечір . . . . .	399
Дівчина . . . . .	420
Ще один новий ресторан . . . . .	425
Спроби приготувати й з'їсти дівчину . . . . .	442
Взяти «Узі» до спортзалу . . . . .	445
Погоня Мангетеном . . . . .	446
«Г'юї Льюїс енд зе Ньюз» . . . . .	452
У ліжку з Кортні . . . . .	461
«Сміт і Воленський» . . . . .	463
Щось по телевізору . . . . .	465
«Сендстоун» . . . . .	467
Найкраще місто для бізнесу . . . . .	469
Тренування . . . . .	473
Кінець вісімдесятих . . . . .	474
Аспен . . . . .	486
День святого Валентина . . . . .	487
Волоцюга на П'ятій . . . . .	491
Новий клуб . . . . .	492
Таксист . . . . .	496
«У Гаррі» . . . . .	503

Літературно-художнє видання

ЕЛЛІС Брет Істон  
**Американський психопат**  
Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*  
Координатор проекту *Т. М. Куксова*  
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*  
Редактор *Т. І. Риженко*  
Художній редактор *Т. О. Волошина*  
Технічний редактор *І. О. Гнідая*  
Коректор *Т. М. Новаченко*

Підписано до друку 13.09.2016. Формат 84x108/32.  
Друк офсетний. Гарнітура «Newton». Ум. друк. арк. 26,88.  
Наклад 10 w000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»  
Св. № ДК65 від 26.05.2000  
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а  
E-mail: [cop@bookclub.ua](mailto:cop@bookclub.ua)

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»  
61012, м. Харків, вул. Різдвяна, 11.  
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.  
[www.globus-book.com](http://www.globus-book.com)





КНИЖКОВИХ

- за телефонами довідкової служби  
(050) 113-93-93 (МТС); (093)170-03-93 (life);  
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: [www.bookclub.ua](http://www.bookclub.ua)
- у мережі фірмових магазинів

див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом  
**Надсилається безоплатний каталог**

**Для гуртових  
клієнтів**

**Харків**

тел./факс +38(057)703-44-57  
e-mail: [trade@bookclub.ua](mailto:trade@bookclub.ua)  
[www.trade.bookclub.ua](http://www.trade.bookclub.ua)

**Київ**

тел./факс +38(067)575-27-55  
e-mail: [kyiv@bookclub.ua](mailto:kyiv@bookclub.ua)

**Одеса**

тел./факс +38(067)572-44-28  
e-mail: [odessa@bookclub.ua](mailto:odessa@bookclub.ua)

**Запрошуємо авторів, перекладачів,  
художників, редакторів до співпраці**  
e-mail: [publish@bookclub.ua](mailto:publish@bookclub.ua)

**Елліс Б.-І.**

**Е47** Американський психопат : роман / Брет Істон Елліс. —  
Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»,  
2016. — 512 с.

ISBN 978-617-12-1638-9 (укр.)

ISBN 978-0-679-73577-9 (англ.)

Від таких, як Патрік Бейтмен, суспільство очікує досконалості. Обернувшись на близнюків у брендових костюмах, в обставлених статусними речами квартирах у модному районі, молоді успішні американці з Волл-стріт хочуть зробити Землю крашою — і втрачають ґрунт під ногами. Серед будинків-вулканів під небом — театральною фоновною декорацією — життя Патріка Бейтмена перетворюється на суцільну кокаїнову галюцинацію. Вбивати, щоб урятувати світ від волощог, проституток, геїв та шурів, шукати сенс життя, копірсаючись у крові та плоті, і прийти до тями не від кохання, а після банального вуличного пограбування...

**УДК 821.111(73)**

**ББК 84(7Спо)**